

בזמן שתבא פקידה לישראל, נאמר בהם (שם) ותאבד כל זכר למו.

הענקים - מין חמישי, שהם מזלזלים לאותם שנאמר בהם (משלי א) וענקים לגרורתך, ועליהם נאמר (דברים ב) רפאים יחשבו אף הם פענקים. שקולים זה לזה. אלה אותם שמחזירים את העולם לתהו ובהו. וסוד הדבר, (שכנוללם) נחרב בית המקדש והארץ הייתה תהו ובהו, שהיא עקר וישוב העולם. מיד כשביא האור, שהוא הקדוש ברוך הוא, ימחו מן העולם ויאבדו. אבל הגאולה אינה תלויה אלא בעמלק עד שימחה, שבו השבו, והרי פרשוה.

דבר אחר אלה תולדות השמים וגו', אלה אותם שנאמר בהם (שמות לב) אלה אלהיך ישראל. ביום שימחו אלה, כאלו אותו יום עשה הקדוש ברוך הוא שמים וארץ. זהו שכתוב (בראשית ב) ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. באותו זמן יהיה הקדוש ברוך הוא עם שכינתו ויתחדש העולם, זהו שכתוב (ישעיה סו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו'. זהו ביום עשות.

באותו זמן, ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגו'. אבל בהתחלה, עד שימחו אלה, לא יורד גשם של התורה, וישראל שדומים לעשבים ולאילנות לא יצמחו, וסוד הדבר - וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו'. בגלל שאדם אין לעבד את האדמה, שהם ישראל בבית המקדש לעבד את האדמה בקרבנות.

השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו', בגין דאדם אין דאנון ישראל כבי מקדשא לעבוד את האדמה בקרבנין.

ומתרפין מאורייתא ומאלין דמשתדלין בה למעבד טב עם עובדי כוכבים ומזלות. עלייהו אתמר (ישעיה כו) רפאים כל יקומו, בזמנא דייתי פקידה לישראל אתמר בהון (ישעיה כו) ותאבד כל זכר למו.

ענקים מינא חמישאה דאנון מזלזלין לאלין דאתמר בהון (משלי א) וענקים לגרורתך. ועלייהו אתמר (דברים ב) רפאים יחשבו אף הם פענקים שקולין דא לדא. אלין אנון דאהדרו עלמא לתהו ובהו. ורזא דמלה (דבגניייהו) תרב בי מקדשא והארץ הייתה תהו ובהו דאיהי עקרא וישובא דעלמא. מיד דייתי אור דאיהו קדשא בריך הוא יתמחון מן עלמא ויתאבדון. אבל פורקנא לאו איהי תליא אלא בעמלק עד דיתמחי דביה אומא והא אוקמוה.

דבר אחר אלה תולדות השמים וגו' אלין אנון דאתמר בהון (שמות לב) אלה אלהיך ישראל. ביומא דיתמחין אלין כאלו ההוא יומא עביד קדשא בריך הוא שמיא וארעא הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ביום עשות יי אלהים ארץ ושמים. בההוא זמנא יהא קדשא בריך הוא עם שכינתיה ויתחדש עלמא הדא הוא דכתיב, (ישעיה סו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו' דא איהו ביום עשות.

בההוא זמנא ויצמח יי אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגו'. אבל בקדמיתא עד דיתמחון אלין לא נחית מטרא דאורייתא. וישראל דדמיין לעשבים ולאילנין לא יצמחון. ורזא דמלה וכל שיח

השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו', בגין דאדם אין דאנון ישראל כבי מקדשא לעבוד את האדמה בקרבנין.

דָּבַר אַחַר וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה, דָּא מְשִׁיחַ
 ראשון טָרַם יִהְיֶה בְּאַרְעָא. וְכָל עֵשֶׁב
 הַשְּׂדֵה טָרַם יִצְמַח דָּא מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה בְּגִין
 דְּלִית תַּמָּן מִשָּׁה לְמַפְלַח לְשִׁכְנִיתָא דְעֵלְיָה
 אֲתַמָּר וְאַדָּם אֵין לְעֵבֹד אֶת הָאֲדָמָה. וְרַזָּא
 דְּמִלָּה (בראשית מט) לֹא יִסּוּר שִׁבְט מִיְהוּדָה דָּא
 מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְחֻקָּק מִבֵּין רִגְלֵיו דָּא מְשִׁיחַ
 בֶּן יוֹסֵף. עַד פִּי יָבוֹא שִׁיל"ה דָּא מִשָּׁה חֲשַׁבֵּן
 דָּא כְּדָא. וְל"ו יְקַה"ת עַמִּים, אֲתוּוֹן וְלו"י
 קַה"ת.

דָּבַר אַחַר וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה אֵלִין צְדִיקָיָא
 דְּאֲנוּן מִסְטָרָא דְצְדִיק ח"י עֲלָמִין. שֵׁיחַ
 ש' ח'י. ש תִּלְת עֲנַפִּין דְּאֵילָנָא וְאֲנוּן ג' אֲבָהֵן
 וּמִן ח"י עֲלָמִין. לְשׁוֹן אַחַר וְכָל עֵשֶׁב הַשְּׂדֵה
 ע"ב שִׁי"ן. תִּלְת עֲלִין דְּאֲנוּן ש יֵאֵהְדוּנָה"י.
 וְאֲנוּן ע"ב עֲנַפִּין דְּתַלְיִין בְּהוֹן בְּחוּשְׁבֵּן ע"ב.
 כְּלָהוּ לֹא אֲתַאֲחֲדִין בְּאַתְרָא דְּאֵיְהִי שְׁכִינְתָּא
 עַד דְּיִיתִי הֵהוּא דְּאֶקְרִי אֲד"ם דְּאֵיְהוּ יו"ד
 ה"א וְא"ו ה"א. וְדָא אֵיְהוּ וְאֲד"ם אֵין לְעֵבֹד
 אֶת הָאֲדָמָה.

וּבְגִין דָּא אֲתַמָּר בֵּיהּ וְכָל עֵשֶׁב הַשְּׂדֵה טָרַם
 יִצְמַח עַד דְּיִצְמַח צְדִיקָא. וּמַגִּיָּה (תהלים
 פה) אָמֵת מֵאָרֶץ תִּצְמַח דְּאֲתַמָּר בֵּיהּ (דניאל ח)
 וּתְשַׁלַּךְ אָמֵת אֶרְצָה. וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים דְּאֲנוּן
 דְּשָׂאִין לֹא צְמַחִין בְּגִלוּתָא עַד דְּאָמֵת מֵאָרֶץ
 תִּצְמַח, וְדָא מִשָּׁה דְּאֲתַמָּר בֵּיהּ (מלאכי ב) תּוֹרַת
 אָמֵת הֵיְתֵה בְּפִיהוּ דְּלֹא יְהֵא מָאן דְּדָרִישׁ
 לְשִׁכְנִיתָא כּוֹתִיָּה. וּבְגִין דָּא וְאַדָּם אֵין לְעֵבֹד.
 וּמִיד דְּאֵיְהוּ יִיתִי, מִיד וְא"ד יַעֲלֶה מִן (דף כ)
 הָאָרֶץ א"ד מִן אֲדִנ"י סְלִיק לִיהּ ו'
 וְאֲתַעֲבִיד בֵּיהּ אֲדוּן כָּל הָאָרֶץ. מִיד וְהִשְׁקָה
 אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה מַגִּיָּה אֲתַשְׁקִיין יִשְׂרָאֵל
 לְתַתָּא כְּע' אֲנַפִּין דְּאֲוֹרִיתָא. דָּבַר אַחַר וְאֲד

דָּבַר אַחַר, וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה - זֶה
 מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן - טָרַם יִהְיֶה כְּאַרְץ.
 וְכָל עֵשֶׁב הַשְּׂדֵה טָרַם יִצְמַח - זֶה
 מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׂאִין
 שֵׁם מִשָּׁה לְעֵבֹד אֶת הַשְּׂכִינָה,
 שְׂעָלְיוּ נְאֻמְר וְאַדָּם אֵין לְעֵבֹד אֶת
 הָאֲדָמָה. וְסוּד הַדְּבָר - (בראשית מט)
 לֹא יִסּוּר שִׁבְט מִיְהוּדָה - זֶה
 מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְחֻקָּק מִבֵּין
 רִגְלֵיו, זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. עַד פִּי
 יָבוֹא שִׁיל"ה - זֶה מִשָּׁה. חֲשַׁבֵּן
 זֶה פְּנֵה. וְלוֹ יְקַהֵת עַמִּים -
 אוֹתִיּוֹת וְלוֹ"י קַה"ת.

דָּבַר אַחַר, וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה -
 אֵלוּ הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם מִצַּד שֶׁל
 צְדִיק ח"י הַעוֹלָמִים. שֵׁיחַ - ש'
 ח'י. ש שְׁלֹשֶׁת עֲנָפֵי הָאֵילָן, וְהֵם
 שְׁלֹשֶׁה אֲבוֹת וּמִן ח"י עוֹלָמִים.
 לְשׁוֹן אַחַר וְכָל עֵשֶׁב הַשְּׂדֵה -
 ע"ב שִׁי"ן. שְׁלֹשֶׁה עֲלִים שֶׁהֵם ש
 יֵאֵהְדוּנָה"י, וְהֵם ע"ב עֲנָפִים
 שֶׁתּוֹלָדִים בֵּיהֶם בְּחוּשְׁבֵּן ע"ב.
 כָּלֵם לֹא נֶאֱחָזִים בְּמָקוֹם שֶׁהִיא
 שְׁכִינָה עַד שִׁבָּא אוֹתוֹ שְׁנֻקְרָא
 אֲד"ם, שֶׁהוּא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.
 וְזֵהוּ וְאֲד"ם אֵין לְעֵבֹד אֶת
 הָאֲדָמָה.

וְכֵן נְאֻמְר בּוֹ וְכָל עֵשֶׁב הַשְּׂדֵה
 טָרַם יִצְמַח, עַד שִׁיִּצְמַח צְדִיקָא.
 וּמַמְנוֹ (תהלים פה) אָמֵת מֵאָרֶץ
 תִּצְמַח, שְׁנֻאֲמֵר בּוֹ (דניאל ח)
 וְתְשַׁלַּךְ אָמֵת אֶרְצָה. וְתַלְמִידֵי
 חֲכָמִים, שֶׁהֵם דְּשָׂאִים, לֹא
 צוֹמַחִים בְּגִלוּת עַד שְׂאֲמֵת מֵאָרֶץ
 תִּצְמַח, וְזֵה מִשָּׁה שְׁנֻאֲמֵר בּוֹ
 (מלאכי ב) תּוֹרַת אָמֵת הֵיְתֵה בְּפִיהוּ,
 שְׁלֹא יְהִיָּה מִי שְׂדוֹרֵשׁ אֶת
 הַשְּׂכִינָה כְּמוֹתוֹ, וּבְגִלָּל זֶה וְאַדָּם
 אֵין לְעֵבֹד. וּמִיד שֶׁהוּא יָבֵא, מִיד
 - וְא"ד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ. א"ד מִן
 אֲדִנ"י עוֹלָה לוֹ ו' וְנַעֲשֶׂה בֵּיהּ
 אֲדוּן כָּל הָאָרֶץ. מִיד - וְהִשְׁקָה
 אֶת פְּנֵי כָּל הָאֲדָמָה, מַמְנוֹ
 מְשָׁקִים יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה בְּשִׁבְעִים